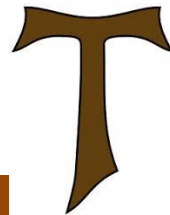

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 28

desembre 2023

núm. 271

Web: ofscat.jimdo.com -
ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

800 anys del Pessebre de Sant Francesc a
GRECCIO

800 AÑOS DEL BELÉN DE GRECCIO

Frente al poblado de Greccio se alza una montaña horadada de cuevas y coronada por un bosquecillo. En una de aquellas cuevas se asoma silencioso el eremitorio de los frailes menores. El lugar pertenecía al Señor de Greccio Juan Velita, un caballero que se preciaba más de la nobleza del espíritu que la de la carne.

Se acercaba la Navidad. El hermano Francisco, de regreso de Roma con la Regla aprobada en la alforja, estaba contento y consolado como quien disfruta un gran descanso y solamente anhela satisfacer su devoción. Desde Fontecolombo hizo llamar a su buen amigo, el Señor de Greccio, y le contó su deseo: “Quiero ver con mis ojos la pobreza del Hijo de Dios y las molestias que desde niño padeció. Prepárame en una gruta de Greccio un pesebre con mucho heno, haz llevar un buey y un asno...”. Para el Caballero Juan, un deseo de Francisco era una orden, y dispuso todo puntualmente.

Llegó el atardecer del 24 de diciembre. Los frailes, emulando a los ángeles de Belén, pasaban por los poblados invitando a las gentes. Poco a poco se formó una procesión de luz que ascendía serpeando por la montaña de Greccio.

A la medianoche Fray León comenzó la santa Misa. El hermano Francisco entonó el Evangelio. Dicen que se relamía de tanta dulzura y los asistentes, contagiados de tanta devoción, contemplaban lo que se proclamaba, la llegada de Santa María a la cueva acompañada con su esposo José.

Llegado el instante sagrado de la consagración, cuando la epiclesis hace descender como un rayo de luz la Presencia en las especies sacramentales, descendió el Señor a aquel humilde altar, sobre el heno del pesebre. Y cuando las gentes recibían la sagrada comunión, el Caballero Juan veía admirado con los ojos espirituales, cómo Jesús se despertaba en el alma de aquellas gentes sencillas que él bien conocía. Y las ungía con espíritu de devoción, de reconciliación, de generosidad, de compasión... de Paz y Bien. Era la gracia sacramental. Era el testimonio de fe y devoción, derramado en la Sagrada Liturgia de Navidad, del hermano Francisco, y del sacerdote fray León, de los frailes que invitaron a las gentes, y del Caballero Juan, terciario franciscano. Eso transformaba desde dentro a las gentes, la sociedad, para convivir en armonía.

En un tiempo de dureza, de crítica de todo y todos, cuando el egoísmo, la infidelidad y la sospecha envenenan las relaciones. “Tú eres mansedumbre y seguridad”.

En un tiempo de clérigos dormidos en la mediocridad de sus intereses, celosos de prestigio y poder. “Tú eres Humildad”.

En una sociedad de mercaderes ávidos de riqueza. “Tú eres gratitud. Tú nuestra riqueza a satisfacción”.

Se acerca la Navidad para nosotros, los que estamos inmersos en una sociedad fragmentada y cada vez más controlada. San Francisco despertó una nueva sensibilidad hacia la humanidad del Hijo de Dios, nacido de María, inmolado en la Cruz. Hay tanta belleza, tanta ternura, tanta emoción religiosa que celebrar para llevarnos a “nacer de Dios”.

Interesa guardar viva nuestra tradición, asistir a la Misa de Medianoche, montar el Belén, cantar villancicos... potenciar la Iglesia doméstica, como un Santuario donde se renueva en familia la dimensión de lo sagrado. Y volver a la tradición de permanecer en el convento celebrando día a día la Navidad con nuestra verdadera familia, los hermanos y hermanas que Dios nos dió.

Ved cómo nuestra sociedad se paganiza. Ved como se avergüenza de los símbolos religiosos y los sustituyen por ridículas estructuras de ferramenta que no tienen nada que ver con el árbol ni con la estrella de Nadal, ni con el Belén ni con lo que significa. Ved cómo se deja la Misa de Medianoche, por alargar la cena familiar, o por preparar mesas de acogida, testimonio ONG vacío de mensaje cristiano. “¡Velad y orad...!”

¡Sea, franciscana-litúrgica-familiar-conventualmente Santa, la Navidad!

Sor Victoria Triviño, osc

ELS MEUS NADALS

Sí, jo ho sé. Sóc un enamorat de les causes perdudes. I les causes que perdo cada cop són menys causes i més perdudes. Nadal es la explosió externa més implosiva en mi. Suposo que ve molt marcat pel Nadal viscut al Poble. Un llogaret d'uns cent cinquanta habitants que encara no estava del tot contaminat per l'ambient que paulatinament s'imposa. Imagino que tinc un record més romàntic i bucòlic del Nadal que pot ser de com veritablement i en realitat era i no n'hi ha per tant.

Acaba la temporada de la campanya bikini i ja immediatament, sense que ningú no se'n hagi adonat, ja estant els llums de Nadal lluint pels carrers. Cert que el Nadal és la Festa de la Llum. Però els motius de bell antuvi han desaparegut. Ara només resta l'espectacularitat de veure qui ho fa més magnífic, més grandiloqüent, més fastuós, encara que el motiu de la llum només sigui per il·luminar els carrers, cridar l'atenció i mai serveixi per il·luminar els cors. Més mirant cap al turisme que cap a la interioritat i la intimitat. Recordeu que el Nadal era una festa íntima i intimista? Recordeu quan es deia que per Nadal cada ovella al seu corral? Ja no parlem dels qui no poden pagar la factura de la llum a casa...

L'arbre de Nadal sempre l'he vist, ja des de molt petit. Coronat per una estrella al cap damunt i a la base solia haver-hi un pessebre, només amb el misteri ó també amb el bou i la mula. Llums al voltant de l'arbre donat que es tracta de la vinguda de la Llum al món. Ja només ens queda l'arbre, sense pessebre de cap manera. L'estrella és més un element decoratiu que no pas el símbol que recorda un camí que cal fer.

Le nadales. Quin goig sentir les nadales. La canalla cantàvem nadales a cop de pandereta. Les apreníem a casa. Mares i àvies, principalment, eren les mestres de música. Es sentien cantar pels carrers. Grups de tota mena, particularment canalla. Ara es fan concerts on s'interpreta una música "new age" i en diuen "l'esperit de nadal" –fixeu-vos que ho he posat amb minúscula-. Maleït "esperit" del Nadal si no s'encarna. Si l'esperit del Nadal no s'encarna... Què carai de dallonses estem celebrant? No és "Encarnació" el misteri del Nadal? Per què sempre ens quedem amb la materialitat i la superficialitat de les coses.

No parlem dels dinars i sopars. Eren, en el seu moment, un toc de lluïment per les cuineres de casa. Les mares i àvies mostraven tot el seu poder i el seu amor en una taula ben parada, ben servida, però sobretot, ben elaborada. Era una reunió familiar en el sí del nucli i niu familiar. Era la festa de casa i dels de casa. Com a canviat el panorama. Ara, ja molta gent s'aplega en un restaurant, ja

sigui per sopar o per a dinar. Ja hem perdut aquell sentit “sagramental” de convocatòria familiar per acudir a la casa d’origen, on els avis restaven esperant i era un trobament de pares, germans i cosins germans.

Els pessebres cada cop més desapareguts. Els que es fan en àmbits públics, alguns d’ells, veritablement estrofolaris i que responen moltes vegades a la ideologia de la classe política que ens governa. Molt ideològics i gens educatius ni significatius.

El “Tió” queda com una vana relíquia que serveix per entretenir els nets als avis durant la nit o el dia de Nadal, ja que s’ha vist substituït pel eminent culte atorgat a Papa Noel, Santa Klaus, digueu-li com vulgueu, que aleshores i paulatinament s’han anat “jalant” els Reis Mags. Les cavalcades de Reis, al meu humil i discret parer, estant cada cop més a prop d’una rua de carnestoltes, si és que ja no ho són, que veritablement pensades per la quitxalla. Darrerament, més estrofolàries que els pessebres, serveixen per alimentar discòrdies a tort i a dret i utilitzades amb fins polítics que queden totalment al marge d’aquells a qui hauria de anar dirigida: els nens. Crec que ens estem carregant la innocència dels infants, una innocència que sempre generava il·lusió, una il·lusió que moltes vegades contagiava als adults, especialment als avis i padrins.

I ja no parlem de l’Infant Jesús... Personatge totalment secundari durant aquest dies i que curiosament han estat Ell i Sant Francesc els qui han anat configurant aquest Nadal que celebrem, encara que d’Els només quedin les escorrialles.

Sí, ja ho sé. També ho sé això. El Nadal, molts cops, esdevé una treva familiar que dura des del dia del sorteig de la loteria fins al dia de Reis per la tarda-nit. El set de gener hom ja es lleva amb les mateixes insídies familiars que duraran quasi tot l’any, fins al nou vint-i-dos de desembre amb la consegüent rifa nadalenca en que tornaran a desaparèixer fins al dia sis de gener a la tarda-nit.

I el cop final. La Missa del Gall. La estimada i tradicional, més que cap altra, celebració eucarística de l’any litúrgic. Misses del Gall a totes hores de la tarda del dia 24. Misses del moment en que el gall fecunda la gallina, de l’ou, del pollet, del poll, però la Missa del Gall, resta morta en la nostàlgia. El Nadal té quatre misses possibles: la Missa de la Vigília, la Missa del Gall, La Missa de l’Alba i la Missa del Dia. Totes han acabat essent misses del gall (observeu la minúscula, ja que no ho considero un nom propi donada la situació). I els liturgistes, tots ells tan fidels a l’esperit del missal i la lletra vermella, ni han “txistat”. Ja els està bé. A mi no, però a ells sí. Jo no sóc liturgista. Que voleu que us digui? Una tradició perduda per la falta de complicitat i de compromís del clergat, més pendent de la

seva comoditat que no d'una tradició que ens aglutinava. Cert que ja no és com abans, no obstant, segueix essent la missa més freqüentada.

Malgrat tot: Jesús neix aquest Nadal una altra vegada. Sí. Déu no se'n desdriu de voler estar amb nosaltres. I segurament, tots nosaltres vivim un Nadal que està d'esquena al Nadal que s'està imposant. Donem-ne gràcies a Déu que ho poden fer i mantinguem-ho.

De tot cor, tingueu tots un Bon Nadal. I recordeu quelcom que si no ho fem ens pesarà en la consciència. Aquest Nadal és molt especial per a nosaltres perquè és el primer Nadal que els franciscans viuen sota l'aixopluc de la Regla que els identifica, i ha estat degudament aprovada i per una altra cosa que em fa vergonya recordar-vos, i es que si no la sabeu... Mare de Déu del Pessebre... Vaja uns franciscans de "pacotilla"!!!!

Fr. Joaquín Recasens, ofm un franciscà aragonès a la Manxa.

Aquest article s'escrigué el dia 29 de novembre de 2023. Avui fa vuit-cents any de la aprovació de la Regla Bulada ("Solet annuere"; Papa Honori III).

Formación: Acompañar para vivir **La figura del acompañante espiritual**

MEDIOS QUE FACILITAN EL ACOMPAÑAMIENTO.

La vida cristiana es el contenido fundamental del acompañamiento, pues esta es la que tiene que ser convertida, iluminada y transformada. El creyente acompañado debe sentir de una u otra forma que su persona y su vida cotidiana son lo fundamental en el diálogo espiritual; en la existencia se da el encuentro de la gracia de Dios y la cooperación humana que propicia la maduración de la personalidad cristiana. Esta maduración comprende ineludiblemente la experiencia de Dios, el descubrimiento de la comunidad, la formación de la conciencia moral, el compromiso social y la llamada vocacional. Estos aspectos estructurantes de la persona no se adquieren de golpe, ni de una vez para siempre, pues el aprendiz necesita ser iniciado, comprender, asimilar, fundamentar, optar y encarnar el nuevo sentido de la existencia. Para poder acompañar la formación integral de la persona resultan de gran interés los siguientes medios:

a).- Tipos de acompañamiento

Entendemos por acompañamiento la relación de ayuda estable entre el acompañante y el acompañado para discernir juntos la voluntad de Dios respecto del acompañado, y así este pueda alcanzar la plenitud de la vida cristiana (JF. Valderrábano, Planteamiento y justificación del acompañamiento espiritual, Confer 80 (1982).

La ayuda como clarificación, motivación y orientación que un creyente puede recibir de otro se entenderá como mediación del Espíritu Santo, que es el auténtico artífice de la vida interior. La relación de acompañamiento puede presentarse de **tres formas** distintas según la situación de las personas y el objetivo principal de la misma relación de ayuda.

1. ACOMPAÑAMIENTO ORDINARIO. Es fruto de la preocupación constante del acompañante por los componentes de su grupo. Periódicamente se entrevistará con cada catequizando para interesarse por los diferentes aspectos de su vida (familia, estudios, relaciones, etc.) que tengan que ver con la fe; especialmente comentarán cómo va comprendiendo los temas que tratan, las relaciones con los demás componentes del grupo, la vida de oración, el proyecto de vida y los problemas o dificultades que van surgiendo y que se desean compartir.

Conviene que este diálogo espiritual se realice unas tres veces al año. En general, los catequizandos valoran la atención personal que los animadores de grupo les prestan en estos momentos.

2. ACOMPAÑAMIENTO SISTEMÁTICO. La sistematicidad de este tipo de acompañamiento viene marcada por las etapas del seguimiento de Jesús y sus respectivas actitudes. Consiste en recorrer en la propia historia el camino que Jesús hizo en obediencia a la voluntad del Padre y entrega a los hermanos.

Se acompaña la comunión en la vida y misión de Jesús para llegar así al encuentro con el Padre y con los hermanos. Los momentos significativos de este itinerario de fe son la conversión, el *estar con Cristo* para conocer la voluntad del Padre y el compromiso con los más necesitados, la opción por la comunidad de fe y el compromiso con el Reino.

Cada una de las etapas significativas del seguimiento van pidiendo actitudes nuevas que únicamente se pueden dar desde el *sentirse alcanzado* por la persona, mensaje y causa de Jesús. Esta identificación con la persona de Jesucristo lleva a la disponibilidad vocacional; un aspecto constitutivo del acompañamiento sistemático es el discernimiento vocacional, desde la actitud de disponibilidad a lo que Dios quiera, expresado a través de las urgencias de la comunidad eclesial y de los más necesitados.

El acompañamiento pondrá constantemente en relación los aspectos de la madurez humana y la madurez cristiana. En la medida en que se necesiten, según la situación y sensibilidad de cada persona, se abordarán los temas oportunos para un crecimiento armónico en la fe, sin retrocesos ni lagunas.

3. ACOMPAÑAMIENTO EXTRAORDINARIO. Es aquel que se realiza en situaciones especiales, por las opciones que va a tomar la persona o por situaciones especialmente problemáticas en el aspecto psicológico, moral o religioso. En estos casos se requiere la presencia del especialista en uno u otro campo y, con frecuencia, los datos que puede aportar un psicodiagnóstico.

En el campo de la catequesis y de la pastoral estamos llamados a atender los dos primeros tipos de acompañamiento. El primero de ellos, el acompañamiento ordinario, pertenece a los catequistas; ahora bien, difícilmente un catequista puede acompañar a otros si a su vez no es acompañado.

Sería deseable que los catequistas de adolescentes y jóvenes vivieran el acompañamiento sistemático; aquí es donde los sacerdotes, religiosos y laicos cualificados pueden desempeñar una función muy valiosa y necesaria.

Conviene **distinguir** el sacramento de la reconciliación y el acompañamiento espiritual, aunque puede vivirse de forma relacionada. El sacramento de la reconciliación es para el perdón de los pecados, situado en el proceso de conversión. El acompañamiento espiritual se refiere a otros muchos aspectos de la vida, tales como las experiencias, sentimientos, dificultades, dudas, criterios, etc., en la formación de la personalidad cristiana; con frecuencia el diálogo espiritual concluye con la celebración del sacramento de la reconciliación.

(“Acompañar para vivir” de Fray Buiza)

Francisco Javier Conejo, ofs

HOMENATGE A UN LLARG TEMPS DE SERVEI, I CONTINUITAT AMB NOVES VOCACIONS.

Hi ha persones que deixen petjades inesborrables als nostres cors i, una d'aquestes persones, és la germana Conxita Ripoll. Ella és una veterana de la nostra Fraternitat, de la qual, fins i tot, havia estat Ministre. És una persona molt generosa, sempre a punt a col·laborar amb el que fos, molt pietosa i amb un clar carisma franciscà: una gran germana per a tothom.

Malgrat el llast que l'edat li va deixant al seu cos, encara és prou valenta per a sortir cada dia fins la parròquia de Sant Esteve i per a fer petites compres a les botigues properes a casa seva, però li cal ajuda per a desplaçar-se més lluny. Això fa que sigui molt cara de veure a les nostres reunions, tot i no perdre mai el contacte amb la Fraternitat.

Quan els membres del Consell preparàvem el nou curs, se'ns va plantejar fer-li un homenatge que fos una sorpresa per ella, i tots hi vam donar el vistiplau, força il·lusionats. Finalment, ahir, diumenge 29 d'octubre, un germà la va anar a buscar a casa seva i la va apropar fins la sala d'actes del convent. Hi érem presents ben bé tots els germans de Fraternitat, la germana Margarita de la Fraternitat de Belalcázar, el nostre Assistent fra Antonio i un vell conegut seu, fra Mariano Recio, l'actual

Assistent dels Conventuals al Consell de la Zona de la Mare de Déu de Montserrat. Se li van dir unes paraules de reconeixement a la seva llarga tasca i se li va entregar un diploma de OFS España. Ella ens va dirigir a tots unes paraules molt sentides, tot fent-nos cinc cèntims de tots els seus records. Va ser molt emotiu.

I de la experiència, passem a la continuïtat de l'Orde; a les noves vocacions. Després dels temps establerts al títol II de les nostres Constitucions, els germans Conxi Escartín i José Calero havien sol·licitat ser admesos a l'Orde Franciscà Secular. El Consell, una vegada escoltats el seu Mestre de Formació, Fernando, i l'Assistent, fra Antonio, i inspirats per l'Esperit Sant, els vam acceptar amb gran alegria.

I enllestit l'homenatge esmentat, recolzats per tots els germans presents, la Conxi i en José van fer el ritual d'Admissió, davant del Ministre, el Mestre de Formació i l'Assistent.

Ahir va ser un gran diumenge.

Lluís Salas Grau, OfS.

NADAL

Cada tardor, quan arribem a aquesta època de l'any, qui més, qui menys, comencem a fer els preparatius nadalencs ...Preparatius d'índole material, bàsicament, i això està bé, ja que la finalitat és aconseguir arribar a tenir alegria, sobretot per repartir a tots aquells que ens envolten: familiars, amics, companys, veïns ...

Però, realment, aquesta alegria, aquests somriures que volem arrancar dels "nostres", és vertadera, és durable, és profunda ? o bé és l'expressió del nostre agraïment vers aquells que ens tenen presents a l'hora de fer-nos regals, detalls, de convidar-nos a fer algun àpat més o menys fastuós ?

I Jesús, el Fill de Déu, què? Nadal és el dia de l'aniversari del seu naixement com a home, sense deixar de ser Déu, a la terra. El felicitem, li donem gràcies per ser enmig de tots nosaltres per haver vingut a salvar-nos? Fem els preparatius espirituals pertinents per rebre'l com es mereix ?

La santa Església estableix el temps d'Advent, un temps de preparació, de neteja i d'adequació dels nostres cors, perquè no solament Jesús ve al món, sinó que espiritualment també ve als nostres cors; millor dit, neix als cors de tots aquells que li obren la porta per poder-hi entrar.

Tenir el cor net és tenir el cor ben il·luminat per la gràcia, és tenir el cor lliure de pecat. Son els cors nets els que veuran a Déu ...

Tenir el cor calent és tenir-lo disposat perquè Déu, que és amor, pugui anar-hi a fer estada, tenir-lo disposat vol dir tenir un cor que estima a Déu per sobre tot i tothom.

Com podem estimar a Déu, que no el veiem amb els propis ulls de la cara? Doncs, resulta que el Bon Déu, que es va fer petit, que es va fer nen per amor a tots nosaltres, les seves criatures, està present en tots els seus cors, mitjançant el seu amor.

D'aquesta manera, quan ajudem, aconsellem, escoltem, ens preocupem per alguna persona necessitada, és al Bom Déu que ho fem. No oblidem mai que el més important és allò que no es veu. No oblidem mai que el més important és l'amor, l'amor a Déu sobre totes les coses i, després, sobre el proïsme en Ell. Molt bon Nadal a tothom!!!

Balbina Birba, ofs

PROFESSIÓ

Primero de todo quiero manifestar mi más profundo agradecimiento a todos los hermanos de Catalunya y en particular a la Fraternitat de Pompeia. Desde el primer día he sido uno más. No son palabras vacías, ni palabras bonitas para completar este pequeño escrito. He compartido con vosotros excursiones, asambleas, charlas digitales etc. y en ningún momento me habéis hecho sentirme extraño, al contrario, os habéis acercado, me habéis preguntado y os habéis interesado por mí. Son este tipo de cosas, aparentemente insignificantes, las que a lo largo de estos tres años me han animado primero a iniciarme en la espiritualidad franciscana y después a profesar. Leer la Regla, participar de la Santa Misa, es excepcional; pero donde me habéis ganado y dónde me habéis animado a dar el paso del compromiso es con vuestro ejemplo y con vuestra cercanía, es decir, con el trato con el hermano, por eso soy FRANCISCANO.

Permitidme una confesión : “ disfruto con vosotros” así de claro y así de simple.

El día que profesé sentí una alegría enorme, pero al mismo tiempo me sentí un poco asustado y abrumado por la responsabilidad y el compromiso que implica el paso dado.

Para mí representa una responsabilidad enorme, no solo con los hermanos de la Fraternitat, también con todos aquellos que el Buen Dios pone en mi camino a lo largo del día, y confieso, que no siempre me resulta fácil ese trato,

y es ahora, donde noto que las cosas han cambiado; el compromiso y la responsabilidad son mayores, por eso, desde estas líneas os pido vuestra ayuda.

Hace unos meses comentaba con gente de la Fraternitat de Pompeia, que los Tuareg tienen una máxima que dice que un hombre puede cruzar el desierto solo, pero que si lo hace acompañado es mucho mejor; pues esa idea es la que anhelo desde el fondo de mi corazón, y me encantaría que vosotros, todos y cada uno de vosotros, tanto laicos como religiosos, seáis mis compañeros de travesía por estas dunas que representan para mí las calles de Barcelona. Quisiera tener un pequeño recuerdo para Marta Machordom, con ella hice la entrada en la Fraternitat, y le decía que teníamos que profesar juntos, desgraciadamente no pudo ser. Marta descansa en Pau i prega per nosaltres.

Carlos Cela Núñez.ofs

Sant Francesc d'Assís "alter Christus"

El patriarca Abraham està considerat com el "Pare de la Fe", mentre que Sant Francesc d'Assís està considerat "alter Christus" - "(altre Crist)".

Tot batejat ha de configurar-se en un "altre Crist", més encara ho han de ser els preveres (sacerdots), degut a la seva vocació i al seu Ministeri Ordenat que han rebut.

El camí espiritual que ofereix l'Orde Franciscà Secular (OFS), tant per preveres diocesans com per laics, és un camí de ser un "altre Crist" donant testimoni de l'Evangeli de Jesucrist en el món; seguint el carisma de fe proposat per Sant Francesc d'Assís.

A nivell personal, fer la "Entrada" a la OFS sent prevere diocesà, és viure una espiritualitat d'amor i d'entrega; tenint present a Jesucrist i tenint present a Sant Francesc d'Assís, que va estar cridat per la "Gràcia del Senyor" a ser un "altre Crist" que continuament "repara la seva Església".

Mn. Pedro Martínez Durán, prevere diocesà del Bisbat de Terrassa.

**Entrada a la OFS - 11.11.2023 - 12:00 h
Festivitat de Sant Martí de Tours**

Greccio: 800 anys i més....

L'any 1223, sant Francesc va fer el primer pessebre de la història a un lloc que es deia Greccio. I aquest any (2023) celebrem 800 anys d'aquell primer pessebre. En aquesta ocasió, hem de saber la història per valorar millor el pessebre de Greccio.

El segle XII va ser un període important en la història de l'Església. L'Església de llavors tenia molts problemes. Un dels problemes eren les croades. El moviment de les croades va néixer cent anys abans del naixement de Sant Francesc d'Assís. L'Europa de llavors volia reconquerir Terra Santa, la terra dels Musulmans. Morir a les croades es considerava una causa noble. Encoratjada per l'Església, la gent de diferents àmbits va participar a les croades. Als croats els agradava molt parlar del lloc on Jesús havia nascut, dels llocs on predicava i caminava, del lloc on va morir, etc.

De jove, Sant Francesc probablement havia sentit parlar de les croades a la família, a la cort dels nobles, al mercat o potser a tot arreu. No és sorprenent que Francesc també tingués el somni de visitar Terra Santa. Per això, Francesc va anar a visitar el Soldà Musulmà el 1219. Però no va anar-hi armat. Per al qui va anomenar *germans* i *germanes* a tots els éssers vius, els Musulmans també eren germans i germanes. Va anar-hi a predicar la bona nova de Jesús. Quan estava a Terra Santa, li va venir una inspiració important. Betlem no era un lloc físic, sinó un estat d'ànim.

Mentre que els croats donaven importància al lloc on Jesús va néixer, Sant Francesc va tornar de Terra Santa convençut que el Nadal no era un lloc; ni era un esdeveniment; sinó que era una experiència. Terra Santa no és Betlem o Jerusalem, sinó qualsevol lloc on Jesús neix i viu. Jesús pot convertir un lloc en

Terra Santa i un dia en el dia de Nadal. El Nadal és acollir Jesús en els nostres cors, a les nostres vides i a les nostres famílies. Al context de les croades, el pessebre té importància, perquè la gent lluitava per Betlem. Sant Francesc els deia que fem el pessebre per a veure Jesús naixent on estem i així podem evitar la guerra.

A l'ocasió dels 800 anys del primer pessebre, tenim Papa Francesc que ha pres el nom de sant Francesc d'Assís perquè s'adona que el que el món necessita més ara és l'espiritualitat de sant Francesc. L'Església del segle XII i XIII, necessitava sant Francesc. I l'Església del Segle XXI també el necessita. C.S. Lewis va dir una vegada: "El que l'Església, especialment l'Església occidental, necessita ara no són evangelitzadors com sant Domènec, sinó re-evangelitzadors com sant Francesc".

Sant Francesc ens ensenya com podem apropar-nos a Jesús que ens apropa a l'esdeveniment del Nadal. Doncs, aquest Nadal que experimentem el naixement de Crist plens de joia i devoció com ho va fer sant Francesc fa 800 anys.

Fra Arun Renald de Madurai ofmcap

AGENDA

2 de desembre , Beata Maria-Àngela Astorch

2 de desembre, 800 anys de Greccio. ¿Cómo vivió San Francisco esa Navidad? Per Fray Luis Esteban Lara ,ofmconv. **Via on-lain**. O al Convent dels Franciscans a Santaló 80 a les 10h. Barcelona

3 de desembre, 1er diumenge

8 de desembre, La Concepció Immaculada de Santa Maria verge, patrona i reina de l'Orde Franciscà.

10 de desembre, 2on. Diumenge.

12 de desembre,
Pregària Interfranciscana

a les 19h "Admonició nº 2 i 6 "Seguiment de Crist" preparat per Caputxines de la Mare del Diví Pastor. A la Plaça Universitat nº2, Barcelona.

16 de desembre, a les 10,30h."Recés d'Advent" per Fra Joaquim Recasens" a los Franciscanas de Sabadell , calle Santa Cecilia 15

17 de desembre, 3er. diumenge.

21 de desembre, Literatura, Art i Cristianisme, 20 h. Conferència "El pessebre", per Robert Baró, al Santuari de Pompeia, Diagonal 450, de forma presencial i telemàtica.

24 de desembre. 4 art diumenge **MISSA DEL GALL**

25 de desembre NADAL.

26 de desembre Sant Esteve.

31 de desembre Fi d'Any.

Redacció: O.F.S. Provincial de Catalunya, Diagonal 450,
08006 - Barcelona, Tel 635612431
ofmcatalunya@outlook.es

